

«Ὁ λόγος ὃν ἀκούετε οὐκ ἔστιν ἐμὸς ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με Πατρός». «Ἰωάν. 14:24»

«Καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέροις γλώσσαις». «Πράξεων 2:4»

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

VOICE OF ORTHODOXY

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς, προνοία τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
242 Cleveland St., Redfern, 2016. Tel. 9698 5066

OFFICIAL PUBLICATION OF THE GREEK ORTHODOX
ARCHDIOCESE OF AUSTRALIA
Ετησία Συνδρομή — Annual Subscription \$ 20.00

VOLUME 26 No 2

Print Post Approved PP 24555000018

Τεύχος 289

Μάρτιος - March 2004

Η ΑΣΥΛΛΗΠΤΩΣ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΑ

Υπὸ Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας Στυλιανού

Εἰς τὸ ἀνάγνωσμα τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου κατὰ τὴν θ. Λειτουργία τῆς Κυριακῆς τῆς Τυρινῆς, δηλοῦται μὲ ἀπόλυτη σαφήνεια τὸ «μέτρο» μὲ τὸ ὁποῖο ὁ Θεὸς θὰ «μετρήσει», δηλαδή θὰ κρίνει καὶ θὰ δικάσει στὸ τέλος τὴν συνολικὴ ζωὴ τοῦ καθενὸς μας.

Καὶ τὸ μέτρο αὐτό, περιέργως, δέν δίδεται **ἄνωθεν**, δηλαδή ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ **κάτωθεν**, ἀπὸ τὸ θέλημα τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ὁποῖο ἐκ τῶν προτέρων ἀποδέχεται ὁ Θεός, δηλώνοντας ἔτσι ὅτι ἡ βασικὴ «πρωτοβουλία» γιὰ σωτηρία ἀνήκει πιά στὸν ἄνθρωπο, κ' ὄχι στὸν Θεό. Ἴδου τὸ σχετικὸ χωρίο τοῦ Ματθαίου:

«Ἐάν γάρ ἀφήτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ πατήρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος·
ἐάν δέ μή ἀφήτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, οὐδέ ὁ πατήρ ὑμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν».

(Ματθ. 6, 14-16)

Τὸ πρῶτο πού παρατηροῦμε σ' αὐτὸ τὸ χωρίο εἶναι ἀναμφιβόλως μία «ἄλλη γλῶσσα» ἀπὸ ἐκείνη τῶν Δέκα Ἐντολῶν τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου.

Ἐδῶ ὁ Ματθαῖος καταθέτει ὅτι ὁ «ἠθικὸς κώδικας» τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ ἔχει τροποποιηθεῖ, ὄχι τόσο κατὰ τὸ **περιεχόμενο**, σαφῶς ὅμως κατὰ τὴν «διαδικασία».

Εἰς τὸν Δεκάλογο εἶχαμε τὴν κάπως «πρωτόγονη» ἀγωγή τοῦ «κάμε τοῦτο, μὴ κάμεις ἐκεῖνο», μιά γλῶσσα πού θύμιζε τὰ μονολεκτικὰ προστάγματα πρὸς ἀνήλικα τέκνα, πού δέν χρειαζόταν –γιατί δέν θὰ κατανοοῦσαν– ἐξηγήσεις. Στὴν γλῶσσα τῆς Καινῆς Διαθήκης ἀντιθέτως, ἀφήνεται στὸν καθένα νὰ ἀναλάβει ἐλεύθερα τὴν **εὐθύνη** τῆς ἠθικῆς συμπεριφορᾶς του, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ κριθεῖ καὶ ἡ θέσις του στὴν ἄλλη ζωὴ.

Τὸ δεύτερο πού ἔχουμε νὰ ποῦμε γιὰ τὸ πῶς πάνω χωρίο τοῦ Ματθαίου, εἶναι ὅτι μᾶς θυμίζει

THE INCREDIBLY PHILANTHROPIC PEDAGOGY OF CHRIST

By Archbishop Stylianos of Australia

In the Scriptural reading of Cheesefare Sunday, taken from the Gospel according to St. Mathew, the 'measure' with which Christ will evaluate or, in other words, judge the overall life of each of us, is crystal clear.

And this measure is, curiously, not given **from above**, i.e. directly from the will of God, but **from below**, i.e. from the human will, which God accepts from the outset. It is thereby apparent that the basic 'initiative' now belongs to the human person, rather than to God. The relevant passage from the Gospel is as follows:

"For if you forgive others their trespasses, your heavenly father will also forgive you. But if you do not forgive others, neither will your Father forgive your trespasses."

(Mat. 6:14-16)

The first thing we notice in this passage is that it is undoubtedly a 'different language' to the Ten Commandments of the Mosaic law.

Here Mathew is stating that the 'moral code' of the people of God has been modified, not so much according to its **content**, but certainly according to the 'process'.

In the Ten Commandments we had the somewhat 'primitive' instruction about what not to do, in a vocabulary which reminded us of the one-word answers given to young children, who did not in any case require explanations that they would not have understood. By contrast, the language of the New Testament allows each person to freely assume the **responsibility** of moral behaviour, which determines one's position in the life to come.

έντονα καί κάποια άλλα χωρία τῆς Καινῆς Διαθήκης, πού μᾶς παραγγέλλουν, μέ ἐλαφρῶς διαφορετικά λόγια, παρόμοιο δίδαγμα. Μᾶς τονίζει λ.χ. ὁ Χριστός εἰς τό κατά Λουκᾶν Εὐαγγέλιον: «**καθώς θέλετε** ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καί ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως» (Λουκ. 6,31).

Ἐπίσης δέν ἀπέχει πολύ ἀπό τό δίδαγμα τῶν δύο αὐτῶν χωρίων καί ἡ θαυμαστική δήλωση τοῦ Χριστοῦ πρὸς τήν Χαναanaία, πού ζητοῦσε ἔλεος γιά τήν θυγατέρα της: «ὦ γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις· γεννηθήτω σοι **ὡς θέλεις**» (Ματθ. 15, 28).

Διαπιστώνοντας ἐν τούτοις σέ ὅλα τά πῶ πάνω χωρία –ἀκόμη καί τοῦ Ματθαίου συμπεριλαμβανόμενου– ὅτι «**μέτρον**» ἠθικῆς κρίσεως γίνεται τό θέλημα τοῦ **πεπτωκότος** ἀνθρώπου, καί ὄχι τό **ἅγιο** θέλημα τοῦ Θεοῦ, δέν μπορεῖ νά μήν προβληματιστεῖ κανεῖς έντονα, γιά τόν ἐκ πρώτης ὄψεως ἀκατανόητον αὐτόν «**ἀνθρωποκεντρισμό**», πού δέν θά περιμέναμε νά τόν συναντήσουμε στήν γλῶσσα τοῦ Χριστοῦ. Γιατί, ὅπως εἶναι γνωστό, ὁ ἀνθρωποκεντρισμός ἦταν ἡ χαρακτηριστική ἰδεολογία τῶν Σοφιστῶν τῆς Ἀρχαιότητος, πού ἐδίδασκαν ὅτι δέν ὑπάρχει κριτήριο πέρα καί πάνω ἀπό τόν ἄνθρωπο: «ἄνθρωπος μέτρον πάντων χρημάτων».

Δικαίως λοιπόν θά μπορούσαμε νά διερωτηθοῦμε:

Μήπως τό χωρίο τοῦ Ματθαίου πού θέσαμε ὡς βάση τῆς «ἄλλης γλώσσας», πού δηλώνει τήν χαρακτηριστική ἀπόσταση τῆς Καινῆς Διαθήκης γενικά ἀπό τόν Μωσαϊκό Δεκάλογο, βρίσκεται –παρά τά ὅσα εἶπαμε– πῶ κοντά στό πνεῦμα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης πού, λίγο ἢ πολύ, κινεῖται μέσα στήν ἀνθρώπινη ἀκόμη στενοψυχία καί ἀνθρωποπάθεια τοῦ νόμου τῆς **ἴσης ἀνταποδόσεως**, ὅπως ἐκφράζεται στό γνωστό «ὀφθαλμόν ἀντί ὀφθαλμοῦ καί ὀδόντα ἀντί ὀδόντος» (Δευτερ. 19, 21);

Μ' ἄλλα λόγια, πῶς εἶναι δυνατόν νά ἐννοήσουμε, ἢ μάλλον νά δικαιολογήσουμε, μιά τέτοια **ἀντιστροφή** τῶν **προτεραιοτήτων**, δηλαδή τοῦ νά ἀρχίζουμε μέ τόν ἄνθρωπο καί ὄχι μέ τόν Θεό;

Ποῦ πάει ἐκεῖνο τό σχεδόν καθολικά ἀποδεκτό ἀπ ὅλους τούς λαούς στοιχειῶδες μέτρο θρησκευτικότητας, πού εἰσηγεῖται πάντοτε τό «ἀπό Θεοῦ ἄρχεσθε»;

Ὅσο καί ἂν φαίνονται στήν πρώτη προσέγγιση δίκαιες οἱ ἀπορίες καί πνευματικές ἀνησυχίες πού ἐκφράζουν τά πῶ πάνω ἐρωτήματά μας, ἂν προσπαθήσουμε νά ἀναλύσουμε λίγο βαθύτερα τά πράγματα –σύμφωνα μέ τήν προϊστορία τῶν σχέσεων ἀνθρώπου καί Θεοῦ– θά διαπιστώσουμε μέ ἀπέραντη εὐγνωμοσύνη καί θαυμασμό, ὅτι μόνο ἡ ἄμετρη τοῦ σαρκωθέντος Θεοῦ **φιλανθρωπία** μπορούσε νά ὑπαγορεύσει τήν «ἀνατροπή» τῶν προτεραιοτήτων, γιά τήν ὁποία μιλήσαμε πῶ πάνω.

Θά δοῦμε δηλαδή, ὅτι τό χωρίο τοῦ Ματθαίου γίνεται, τρόπον τινά, ἡ «σημαία» τοῦ πνεύματος τῆς

The second comment we could make about the passage from Mathew's Gospel is that it vividly reminds us of other passages in the New Testament which convey to us a similar teaching in slightly different words. In the Gospel according to St. Luke, for example, Christ states: "And **just as you want** others to do to you, you also do likewise" (Luke 6:31).

Furthermore, the admiration of Christ for the Canaanite woman who sought mercy for her daughter is not far removed from the teaching of the abovementioned passages: "O woman, great is your faith! Let it be to you **as you desire**" (Mat. 15:28).

Seeing that in all these Scriptural verses –even including Mathew's– the will of **fallen** man, rather than the holy will of God, is the **measure** of moral judgement, one can only wonder about this apparently inconceivable '**anthropocentric**' language, which we would not have expected from Christ. For, as we know, anthropocentric thought was characteristic of the Sophist philosophers of antiquity, who taught that there is no criterion above or beyond the human being: 'man is the measure of all things'.

We could then justifiably ask ourselves: Could it be that the passage from St. Mathew which we took as the basis for 'another language' expressing the gap between the New Testament in general and the Mosaic Decalogue, is –despite what we have said– closer in fact to the spirit of the Old Testament, which is more or less situated in the still human limitations and mindset of the law of **equal repayment**, as expressed in the famous verse "an eye for an eye and a tooth for a tooth" (Deut. 19:21)?

In other words, how are we to comprehend - or rather justify - such a **reversal of priorities**, in commencing from the human person rather than with God? What then becomes of that fundamental measure of religiosity, almost universally acknowledged among all nations, which states that 'God should be the starting point in all that we do'?

No matter how justified our questions and spiritual unrest may appear to be at first glance, if we try and analyze things a little more deeply –in accordance with the pre-existing history of relations between God and humanity– we shall see with deep appreciation and admiration that the mentioned 'reversal' of priorities could have been brought about only through the boundless **love** of God incarnate for humankind.

Καινης Διαθήκης, όχι μόνο γι αυτά πού λέει, αλλά και γιά τήν **χρονική στιγμή** στήν όποία λέγονται και καταγράφονται.

Ήν διαβάσουμε δηλαδή τούς στίχους 9 έως 14 πού προηγούνται άμεσα τού έν λόγω χωρίου, βλέπουμε ότι δέν είναι όποιαδήποτε «συμφραζόμενα». Θά μπορούσαμε νά πούμε ότι πρόκειται γιά τό ιερώτερο τμήμα όλοκλήρου τής Καινης Διαθήκης, έφ' όσον περιέχουν τήν ύποδειγματική μορφή **Προσευχής** πού μās έκληροδότησε ό ένανθρωπήσας Θεός, προκειμένου νά διατηρήσουμε τίς όρθές «άναλογίες» και «προτεραιότητες» εις τά πρός τόν Θεόν **αίτήματά** μας.

Και τά αίτήματα αυτά, πού είναι συνοπτικά διατυπωμένα μόνο σέ **έξη**, και μάλιστα κατά τήν **ιεράρχηση** πού μās δίδει ό ίδιος ό Χριστός, συνδέονται τόσο **όργανικά** μέ τό χωρίο τού Ματθαίου πού θέσαμε βάση τού προβληματισμού μας, ώστε δικαίως θά μπορούσαμε νά χαρακτηρίσουμε αυτό τό χωρίο «έπιστέγασμα» ή «έπιμύθιο» τής Κυριακής προσευχής.

Ύστερα άπ όλα τά πίο πάνω, προκύπτει σαφώς τό συμπέρασμα ότι γιά νά φθάσει ό Θεάνθρωπος μέχρι τέτοιου σημείου, δηλαδή τού νά θέσει ως «κανονιστικό μέτρο» συμπεριφοράς τήν ίδια τήν «φιλαυτία» τού ανθρώπου, σημαίνει κάτι τελείως έκτακτο, μιά άγνωστη ως τώρα παιδαγωγία. Και τό έκτακτο τούτο και άνήκουστο τής νέας παιδαγωγίας είναι ή όντως ασύλληπτη φιλανθρωπία τού Χριστού, τού νά «έκμεταλλευθεί» άκόμη και τήν βαθύτερη **άδυναμία** τού ανθρώπου ως «μέσο» και «δυνατότητα», γιά νά τήν μεταβάλει σέ δύναμη γιά αναγέννηση και σωτηρία. Έτσι, άπό τήν **φιλαυτία** και τήν «έαυτολατρεία» προκύπτει σχεδόν θαυματουργικά μιά **φιλαλληλία** όχι ρητορική, αλλά μέ τελείως συγκεκριμένο, χειροπιαστό και άλάνθαστο μέτρο: τόν ίδιο τόν έαυτό μας!

We shall see that the passage of Mathew's Gospel becomes, so to speak, a 'banner' indicating the spirit of the New Testament, not only on account of what is said, but also because of the **moment in time** in which it is spoken and recorded. If we read verses 9 to 14 which immediately precede the passage, we observe that it is not just any context. We could say that it is the most sacred portion of the entire New Testament, containing as it does the exemplary form of **Prayer** entrusted to us by God incarnate, so that we may maintain correct proportions and priorities in our petitions to God.

These petitions in the Lord's Prayer, only **six** in number, and in an order of **priority** given to us by Christ Himself, are so **organically** connected with Mathew's passage, that we could justly call the latter the 'crowning moral' of the former.

Following all the above, the conclusion clearly arises that, for the God-Man Christ to have reached this point –namely, of placing 'self-love' as the normative measure of human conduct– we therefore have something totally extraordinary, a previously unknown pedagogy. And the extraordinary and unprecedented feature of this new pedagogy is the truly incredible love of Christ, in 'utilizing' even the deeper **weakness** of the human person as a 'means' and 'possibility' by which it can be transformed into a power of rebirth and salvation. Therefore, out of the '**love of our own self**', we have almost miraculously a '**love of others**' which is not rhetorical. It has instead an entirely specific, tangible and infallible measure: our very own selves!

Στιγμιότυπα άπό τήν ειθισμένην Δοξολογίαν επί τή ενάρξει τού νέου Δικαστικού Έτους. α) Ό Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος Αυστραλίας κ.κ. Στυλιανός, ό Αρχιδικαστής κ. Jim Spigelman, ό Θεοφιλ. Έπίσκοπος Απολλωνιάδος και πλήθος Δικαστών εισέρχονται έν πομπή εις τόν ΚαθεδρικόΝ Ναόν. β) Οί Δικασταί παρακολουθούν τήν Δοξολογίαν (10-2-04).

LAW TERM ADDRESS DELIVERED BY HIS EMINENCE ARCHBISHOP STYLIANOS

(Sydney, 10-2-2004)

Gospel reading: Matthew 22: 34-40

Following our already long-established tradition of praying together at the beginning of the Law Term, we gathered today once again in this magnificent Church building, which in itself is not only a dignified monument of British architecture. It is, more importantly, in its present form a distinguished **crossroad**, and a successful **amalgamation**, of two different cultures –the Australian and the Greek Orthodox.

In such a sacred place of worship, it is again a privilege for all of us to concentrate on the Word of God, as we have just listened to it from the Gospel according to St. Mathew.

Bearing in mind that the congregation of this Cathedral of the Greek Orthodox Archdiocese is today hosting again the office-bearers of the State Judiciary, headed by the Chief Justice himself, the State Attorney General, the State Minister for Justice and many members of the legal profession, it is good to point out some basic aspects of Law as they are expressed – even if implicitly– in the Gospel reading mentioned above.

First and foremost, we must observe that our Lord was asked by a **lawyer**. And though his asking was not without a certain degree of cunning curiosity, it is more significant that the Lord was asked in His capacity as **Teacher** and **Master**, which is obviously a clear acknowledgement that, above any **legal** order of this world, there is always a higher authority of **moral** and **divine** derivation.

Before contemplating together here what such an open admission means for all of us today, let me remind you, sisters and brothers, that the passage we heard represents as a whole a very careful summary of the basic Old Testament **legal** and **liturgical** books, now accomplished and elevated to the spirituality of the New Testament.

Having said this, we must now comment briefly upon the mentioned open admission of the priority of divine and moral order vis-a-vis any kind of secular law.

What does such a priority actually mean? Is it important only for the Judiciary and members of the legal profession, or is it equally important –if not **more** important– for all of us as everyday citizens living under a certain legislation which changes from time to time, according to the needs or the political situation of each period of history?

There is no doubt that the **priority** of moral and divine order over any legal system or court decisions is, in first line, important for all servants of Law, whether in the Judiciary or in the legal profession. It is obvious that, only by keeping in mind the mentioned priority will they be protected from hubris or any other audacity towards the State and the society they serve.

On the other hand, it is also the obligation of us all to keep in mind this priority, so that we do not, from the outset, expect ‘miracles’ from servants of the Judiciary or Law, who too are only human beings!

Precisely for this reason, the rest of society has not only to pray for them, due to all the risks they undertake in every individual case of court proceedings. It must also help them in all possible ways to reach a better judgement through our **support, understanding** and **good will**.

Following all the above, it is very characteristic that our Lord both **condenses** and **declares** the value of all Law and all Prophets in only two Commandments:

Firstly, to love God with all our **heart, soul** and **mind**, which is literally the **great** and **first** Commandment.

Secondly, to love our **neighbour** as ourselves, which is similar to the first, but secondary.

As one can easily see in the two mentioned fundamental Commandments –and particularly in their underlined hierarchical order– we are given, once and for all, the simplest form of a comprehensive **codex**, which covers equally all our obligations in **religious, moral** and **legal** aspects.

And yet, the most admirable element of this codex is the fact that there is no mention of any distinction in **religion, gender, race** or any form of **ideology**, which could create potential obstacles for the desired ideals of **peace, justice** and **prosperity** for all people in all times.

After all the above, let us hope and pray that all political and religious leaders in our troubled world bear in mind, at least in times of international tension and crisis, the simple truths that the Word of God has reminded us of in today’s Gospel reading.

On behalf of all Clergy and laity of our Archdiocese, and of all member Churches of the Standing Conference of Canonical Orthodox Churches of Australia (SCCOCA), I wish you all a truly blessed and peaceful new legal term.

The Life of St Gregory Palamas and the significance of his teaching for the Christian life today

Philip Kariattis

“When spiritual joy comes to the body from the mind, it suffers no diminution by this communion with the body, but rather transfigures the body, spiritualizing it... rejecting all evil desires of the flesh, it no longer weighs down the soul but rises up with it, the whole human person becoming spirit, as it is written: He who is born of the Spirit is spirit”
Triads II, 2.9

Introduction

Every year, during the second Sunday of Great Lent (typically during the month of March) the Church commemorates the life and thought of St Gregory Palamas (d. 1359AD). He who was canonized a saint only nine years after his death by Patriarch Philotheus at a synod held in Constantinople in 1368AD. This feast day was introduced into the Lenten liturgical calendar of the Church in the fourteenth century when the liturgical structure of this Sunday had already developed along different lines. It is for this reason that neither the epistle nor the gospel of the day have any bearing on the saint. However the Vespers and Mattins of this day outline the life and theology of this great saint. St Gregory Palamas was a monk on Mount Athos and later Archbishop of Thessalonika. He is remembered during Lent since his theology extensively focused on the Christian life, “deification” or union of the human person with God, one’s real knowledge and vision of God, aspects of the Christian life which are highlighted during this period.

St Gregory Palamas was born in 1296 in Constantinople, of noble background enjoying the love and respect of the Emperor. Adopting the monastic life at the age of twenty, he would soon be drawn into the arena of theological and political controversy. The complex story of St Gregory’s life – that is the intricate theological and political issues– was a major impetus to the development of his theological system. Like other theologians, St Gregory had to seek a balance between the contrasting truth of the transcendence and immanence of God. This antimony, for St Gregory, was sharpened by the context in which it occurred, namely the Hesychastic controversy, which occasioned a response to the question: How can the utterly transcendent God, who is beyond every possibility of being named, and of being experienced, enter into a real and personal relationship with human beings? In fact, how can human beings justly assert they know and live in union with Him? These questions arose out of a dispute concerning the nature of the light in which Christ appeared to the apostles on Mt Tabor at His Transfiguration.

On the Knowledge and Vision of God

St Gregory’s opponent Barlaam, maintained that no direct knowledge of God and of the relations between the persons of the Trinity was accessible to the human intellect. St Gregory, on the contrary, disputed this ‘theological method’. He took on the position of a realist in defense of humanity’s ability to acquire “real knowledge” of God. Whereas St Gregory argued that there could be a sure and immediate knowledge apart from that provided by the senses, Barlaam insisted on the unknowability and incommunicability of God, except through direct, created means - that is revealed Scripture or induction from creation.

Furthermore, St Gregory underlined that “knowledge of God” did not bear on primarily a conceptualization or propositional meaning in the Eastern tradition. Rather it was best comprehended in the more existential sense of union with God. Moreover, while St Gregory maintained a pronounced request for apophatic (or negative) theology, he nonetheless did not understand this unknowability in the nihilistic sense. Rather the apophatic way led to a vision – in fact a vision of the uncreated light which the apostles had seen on Mt Tabor.

The Light: Means and Object of Vision

On the issue of the vision of God, St Gregory affirms that the Christian experience is not only symbolic but is a real vision of the glory of God, and granted as a gift by the operation of the Spirit. It is an “hypostatic light” which is “an illumination immaterial and divine, a grace invisibly seen and ignorantly known. What it is they do not pretend to know.”¹ Barlaam in defending his nominalistic position wishes to disparage the experience of the praying monks and therefore maintains that the light from Tabor was a physical meteor-

1. Gregory Palamas, Triads, II. iii:8

logical phenomenon: "So the light which the disciples saw on Tabor would be a light sensible and visible through the intermediary of the air, which then appeared to arouse their astonishment and immediately vanished, and which one calls divine in that it was a symbol of divinity."²

In defending the doctrine of the uncreatedness of the glory of Christ revealed to the apostles on Mt Tabor, St Gregory was arguing that this light is not subject to the senses and to the intellect. In fact it could not be seen by humanity's natural faculties. The vision of God is a result of the whole of humanity being both deified and divinised.³ Summarizing St Gregory's position, Meyendorff, a renowned scholar in Palamite studies, writes: "To see God we must acquire 'a divine eye' and let God see himself in us."⁴

Seeing the created world, through the eyes of God has far reaching ethical consequences. So many contemporary societal problems could be solved if we could but see the world through 'divine eyes'. Moreover, the doctrine of the uncreated light safeguarded the possibility of a direct, unmediated communion with God in the present life. St Gregory asserted its reality, affirming that it was a fact of personal experience of the saints of his day. That light which was seen by the Hesychasts in prayer, was in fact uncreated in so far as it was possible to see God 'face to face'. It was this emphasis on humanity's unmediated union with God which would lead St Gregory to crystallize his doctrine on the distinction between divine essence and divine energy, which we leave for another occasion.

The Transfiguration of the Body

In the history of Eastern spirituality one can speak of two tendencies in the Christian life, namely the Macarian "heart mysticism" and Evagrius "intellectual mysticism". For Evagrius, prayer is an ascent of the intellect⁵ towards God or a dialogue (sunomiliva) of the intellect with God. Macarius, on the other hand, maintained that, in prayer the mind was kept in the heart. For Macarius the aim of prayer is not the disincarnation of the mind, but a transfiguration of the entire person - both body and soul - through the presence of the incarnate God. Barlaam objected to a psychosomatic method of prayer with a Platonic view of humanity: any bodily participation in prayer could only be an hindrance to a true "intellectual" encounter. St Gregory was able to integrate various tendencies in the Christian life - i.e. the Macarian "heart mysticism" and Evagrius "intellectual mysticism" - into a comprehensive theological vision. His insistence on an incarnational theology, where the divine glory could be manifested through the human body, can contribute in a contemporary understanding of the Christian life.

Therefore, for St Gregory, vision of God was not something that concerned the soul alone, but something that involved the body. For St Gregory, the transfiguration of Christ on Mount Tabor implied a transfiguration through the human body. The relevance of St Gregory for contemporary

society surely lies in the fact that his spirituality takes seriously the scriptural testimony of the indwelling of the Holy Spirit in the human body as God's temple. Living in a time Neo-Platonic dualistic society, whereby it was thought that God could only be experienced by the intellect after it had left the body 'ecstatically', St Gregory affirmed the importance of the whole human person in the Christian life.

The mystical experience put forth by St Gregory rejected the Platonic tendency to disregard and undervalue sensory experience, in favor of the life of the intellect. In fact, St Gregory's spirituality has a lot to offer modern society which has been greatly influenced by Kant's theory of objectivity which argues that pure knowledge can only be attained when purified from sensual content and emotion. St Gregory, on the other hand affirmed that the human body - a psychosomatic unity - was a natural and necessary condition for knowledge of God. For St Gregory the domains of sense and intellect could not be separated in this way.

Even today, many contemporary spiritualities deviate into a kind of "angelicism" where the body is dismissed as little more than a hindrance and an obstruction - something quite irrelevant to the Christian life. It is often believed that humanity's aim is to become as much like the angels as possible. In fact St Gregory went so far as to argue that the fact that human beings, in having a body makes them not lower but higher than the angels. Human nature has greater potentialities than the angelic world.

Conclusion

St Gregory Palamas is of exceptional significance for a contemporary understanding of the Christian life. He was able to interpret the Dionysian corpus affirming that the unknowability of God led to a personal experience and union with the divine in this life. For St Gregory, God can be known and experienced in this present life through the bodily eyes. His opponents, Platonist in their approach repudiated St Gregory as a materialist. However St Gregory was able to take a positive step forward in liberating the Christian mystery from Neo-Platonic categories offering us a biblical corrective to the Christian life. Moreover, he affirmed the sacredness of the body and creation in general at a time when the Platonic spiritualizing prevailed.

Living in a post Christian world which seems to not need God, the Christian life according to St Gregory safeguards the presence of God in history and his real fidelity to the Church and his mysterious unity - both sacramental and mystical - with the community. Moreover, since it integrates the whole human being in the new life, it also affirms the importance and necessity of responding to the needs and concerns of today since matter is good. The Christian life according to St Gregory can act as an insightful critique of a contemporary understanding of the Christian life which tends to be concerned with religious devotions and the private life only. St Gregory Palamas' contribution lies in his proper understanding of the material world where human beings are called to become stewards and caretakers of the environment and the world and must work towards the well being of all human beings. St Gregory gently calls all human beings to make a total commitment, both body and soul, to the Lord of life and to his creation.

2. J. Meyendorff, Gregory Palamas, p.187.

3. see especially his section "The Light: means and object of vision", pp.173-175.

4. Meyendorff, op. Cit. p.173.

5. The intellect (nous) does not imply here simply discursive reason (ratio). The nous goes beyond this where it is able to understand things through direct intuition, through inward union with the divine Logos himself.

ΓΙΑ ΤΟ ΚΤΙΣΙΜΟ ΚΑΙ ΤΟ ΑΡΜΟΛΟΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΕΤΩΝ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ*

Ὅποιος λοιπόν θέλει νά φτάσει σέ τέτοια καλή κατάσταση, μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ, δέν πρέπει νά λέει: «Εἶναι μεγάλες οἱ ἀρετές καί δέν μπορῶ νά τίς φτάσω». Γιατί αὐτό τό λέει ὁποῖος δέν ἐλπίζει στή βοήθεια τοῦ Θεοῦ ἢ ὁποῖος ἀπό ὀκνηρία εἶναι ἀπρόθυμος νά καταπιαστεῖ μέ ζήλο σέ κάτι καλό. Παίρνουμε ὅποια ἀρετή θέλετε γιά παράδειγμα. Θά δεῖτε ὅτι εἶναι στό χέρι μας, ἂν θέλουμε, νά τήν κατορθώσουμε. Λέει π.χ. «Νά ἀγαπήσεις τόν πλησίον σου, ὅπως ἀγαπᾶς τόν ἑαυτό σου» (Λευϊτ. 19). Νά μήν σταθεῖς στό πόσο ἀπέχεις ἀπό τήν ἀρετή καί ν' ἀρχίσεις νά δειλιάζεις καί νά λές: «Πῶς μπορῶ ν' ἀγαπήσω τόν πλησίον μου σάν τόν ἑαυτό μου; Πῶς μπορῶ νά νοιάζομαι γιά τίς στενοχώριες του σάν νά ἦταν δικές μου, καί μάλιστα ὅσες βρίσκονται κρυμμένες στήν καρδιά του, πού οὔτε τίς βλέπω οὔτε τίς ξέρω, ὅπως τίς δικές μου»; Μήν ἀπασχολεῖσαι μ' αὐτούς τούς λογισμούς καί μή νομίζεις ὅτι εἶναι ὑπερφυσική καί ἀκατόρθωτη ἡ ἀρετή, ἀλλά βάλε ἀπό τώρα ἀρχή, πιστεύοντας στό Θεό. Δείξε Του τό ἐνδιαφέρον καί τήν προαίρεσή σου καί θά δεῖς τή βοήθεια πού θά σοῦ δώσει γιά νά τό κατορθώσεις.

Νά, τί ἐννοῶ. Ἄς ὑποθέσουμε ὅτι ὑπάρχουν δυό σκάλες πού ἡ μία ὀδηγεῖ στόν οὐρανό καί ἡ ἄλλη φέρνει κάτω στόν Ἄδη καί σύ βρίσκεσαι πάνω στή γῆ ἀνάμεσα στίς δυό σκάλες. Μή θελήσεις νά σκεφτεῖς καί νά πεις: «Πῶς μπορῶ μέ μιάς νά πετάξω ἀπό τή γῆ καί νά βρεθῶ στήν κορυφή τῆς σκάλας»; Δέν εἶναι δυνατόν νά γίνει αὐτό, οὔτε ζητάει ἀπό σένα κάτι τέτοιο ὁ Θεός. Ἄλλα ἀγωνίσου γι αὐτή τουλάχιστον τή στιγμή νά μήν πάρεις τήν ἄλλη σκάλα πού πάει πρὸς τά κάτω. Νά μήν κάνεις κακό στόν πλησίον, νά μήν πληγώσεις, νά μήν καταλαλήσεις, νά μήν προσβάλεις, νά μήν ἐξουδενώσεις. Καί ἔτσι ἀρχίζεις καί νά εὐεργετεῖς λίγο τόν ἀδελφό σου, ἀνακουφίζοντάς τον μέ τόν καλό σου λόγο, πάσχοντας μαζί του καί δίνοντάς του κάτι ἂν χρειαστεῖ. Καί ἀνεβαίνοντας μ' αὐτόν τόν τρόπο μιά-μιά βαθμίδα, φτάνεις, μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ, στήν κορυφή τῆς σκάλας. Γιατί βοηθώντας λίγο-λίγο τόν πλησίον, φτάνεις καί νά ἐπιθυμεῖς τό συμφέρον τοῦ πλησίον, ὅπως ἀκριβῶς καί τό δικό σου, καί τήν ὠφέλειά του, ὅπως ἀκριβῶς τή δική σου. Καί αὐτό σημαίνει τό «νά ἀγαπήσεις τόν πλησίον σου ὅπως τόν ἑαυτό σου». Ἄν ζητοῦμε κάτι θά τό βροῦμε, καί ἂν παρακαλοῦμε τό Θεό θά μᾶς φωτίσει. Γιατί λέει στό Εὐαγγέλιο: «Παρακαλέστε καί θά σᾶς δοθεῖ, ζητήστε καί θά βρεῖτε, κτυπήστε τήν πόρτα καί θά σᾶς ἀνοίχτει» (Ματθ. 7,7). «Παρακαλέστε» λέει γιά νά ἰκετεύουμε μέ τήν προσευχή. Τό «ζητήστε» σημαίνει τό νά ἐρευνᾶει κανεῖς πῶς ἔρχεται κάθε συγκεκριμένη ἀρετή, ποιό εἶναι αὐτό πού τή φέρνει καί τί πρέπει νά κάνουμε γιά νά τήν ἀποκτήσουμε. Τό νά ἐρευνᾶμε καθημερινά ἔτσι, εἶναι αὐτό ἀκριβῶς πού λέει τό Εὐαγγέλιο «ζητήστε καί θά βρεῖτε». Τό δέ «κτυπήστε» εἶναι τό νά ἐφαρμόσουμε πρακτικά τίς

ἐντολές. Γιατί καθένas πού κτυπάει, μέ τά χέρια κτυπάει. Καί τά χέρια θεωροῦνται σύμβολο τῆς πρακτικῆς ἐργασίας.

Πρέπει λοιπόν, ὄχι μόνο νά παρακαλοῦμεν, ἀλλά καί νά ζητᾶμε καί νά ἐφαρμόζουμε, φροντίζοντας, ὅπως εἶπε ὁ Ἀπόστολος, νά εἴμαστε «καταρτισμένοι» σέ κάθε καλό ἔργο (Β Τιμ. 3,17). Τί σημαίνει «καταρτισμένοι»; Ὅταν θέλει νά φτιάξει κανεῖς ἕνα πλοῖο, πρῶτα-πρῶτα ἐτοιμάζει ὅλα τά ὑλικά πού θά τοῦ χρειαστοῦν μέχρι καί τά μικρότερα καρφιά, τή λίγη πίσσα καί τό λίγο στουπί. Κατά τόν ἴδιο τρόπο, ἂν μιά γυναίκα θέλει νά στήσει ἀργαλειό, ἐτοιμάζει μέχρι τό παραμικρό καλάμι καί τή μικρότερη κλωστή. Αὐτό σημαίνει νά εἶναι κανεῖς «καταρτισμένος», τό νά ἔχει δηλαδή κάνει καί τήν παραμικρή προετοιμασία πού θά τοῦ χρειαστεῖ γιά τήν ἐργασία του.

Ἔτσι λοιπόν νά εἴμαστε καί ἐμεῖς καταρτισμένοι σέ κάθε ἀγαθό ἔργο, κάνοντας κάθε εἶδους προετοιμασία γιά τήν ἐφαρμογή τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ μέ ἐπίγνωση, ὅπως εἶναι θέλημα τοῦ Θεοῦ καί ὅπως ἀρέσει σ' Αὐτόν. Τί σημαίνει ὁμως αὐτό πού λέει ὁ Ἀπόστολος; «Τό θέλημα τοῦ Θεοῦ τό ἀγαθό καί εὐάρεστο καί τέλειον»; (Ρωμ. 12,2).

Ὅλα ὅσα γίνονται ἢ τά παραχωρεῖ ὁ Θεός ἢ ἔτσι εὐδοκεῖ ὅπως λέει ὁ Προφήτης: «Ἐγώ εἶμαι ὁ Κύριος πού ἀνατέλλω τό φῶς καί δημιουργῶ τό σκοτάδι» (Ἠσ. 45,7). Καί πάλι: «Δέν ὑπάρχει καμιά κακία σέ μιά πόλη πού νά μήν τήν ἐπέτρεψε ὁ Κύριος» (Ἄμώς 3,6). Κακία ὀνομάζει καθετί πού κάνει κακό, ὅπως τά θλιβερά πού μᾶς συμβαίνουν σάν παιδαγωγία γιά τήν κακία μας. Τέτοια εἶναι: ἡ πείνα, ἡ ἐπιδημία, ἡ ἀνομβρία, οἱ ἀρρώστιες, οἱ πόλεμοι. Αὐτά δέν γίνονται μέ τήν εὐδοκία τοῦ Θεοῦ, ἀλλά γιατί ἔτσι ἐπιτρέπει, παραχωρώντας νά μᾶς βροῦν αὐτά γιά τό συμφέρον τῆς ψυχῆς μας. Αὐτά λοιπόν, δέν εἶναι θέλημα τοῦ Θεοῦ νά τά ἐπιθυμοῦμε κι ἐμεῖς, οὔτε νά τά ὑποβηθοῦμε. Νά, τί ἐννοῶ. Εἶναι θέλημα Θεοῦ, ὅπως εἶπαμε, «κατά παραχώρηση» νά καταστραφεῖ μιά πόλη. Δέν θέλει ὁμως, ἐπειδή εἶναι θέλημά Του νά καταστραφεῖ, νά βάλουμε ἐμεῖς φωτιά καί νά τήν κάψουμε ἢ νά πάρουμε ἀξίνες καί νά τήν καταστρέψουμε.

Κατά τόν ἴδιο τρόπο ἐπιτρέπει ὁ Θεός, νά θλιβεῖ κάποιος ἢ νά ἀρρωστήσει. Δέν θέλει ὁμως, ἐπειδή εἶναι θέλημά Του νά θλιβεῖ, νά τόν θλίβουμε ἐμεῖς ἢ νά ποῦμε ὅτι, ἐπειδή ἦταν θέλημα Θεοῦ ν' ἀρρωστήσει, δέν θά τόν ἐλεήσουμε. Αὐτό δέν τό θέλει ὁ Θεός, δέν θέλει νά ὑπηρετήσουμε ἐμεῖς τέτοιου εἶδους θέλημα. Τόσο ἀγαθούς μᾶς θέλει ὁ Θεός, ὥστε ἀκόμα καί σ' αὐτές τίς συμφορές πού Ἐκεῖνος ἐπιτρέπει δέν θέλει νά συγκατατεθοῦμε μέ τό θέλημά μας. Ἄλλα τί ἐπιθυμεῖ νά θέλουμε; Τό θέλημά Του τό ἀγαθό, αὐτό πού γίνεται, ὅπως εἶπαμε, «κατ' εὐδοκίαν». Τό ἀγαθό δέ θέλημα εἶναι καθετί πού γίνεται σύμφωνα μέ τήν ἐντολή πού μᾶς ἔδωσε, ὅπως τό νά ἀγαπάει ὁ ἕνας τόν ἄλλο, νά συμπάσχει, νά ἐλεεῖ, καί τά παρόμοια. Νά, αὐτό εἶναι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ τό ἀγαθό.

*Ἐκ τοῦ βιβλίου «Ἀββᾶ Δωροθέου Ἔργα Ἀσκητικά»

Α' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ
Κίνησης του Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
κ.κ. Στυλιανού

Κατά τόν μήνα Φεβρουάριον ὁ Σεβασμιώτατος:

–Συνοδευόμενος ἀπό τόν Θεοφιλέστατον Δέρβης καί τόν κ. Κων. Κόντη, ἐπιθεώρησε τήν νέα πτέρυγα τοῦ συγκροτήματος Βασιλειάδος στήν Μελβούρνη, τό ὅποιο καί ὁλοκληροῦται ἐντός ὀλίγου μέ ἀντεπιστάσια τοῦ κ. Κόντη. Ἐν συνεχείᾳ ἐχοροστάτησε κατά τόν Μ. Ἑσπερινό εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱερό Ναό Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου Coburg καί ἐκήρυξε καταλλήλως. Ἐν τέλει παρεκάθησε μέ τό ζεῦγος τοῦ ἐν Μελβούρνη Γενικοῦ Προξένου κ. Ἑλ. Κουβαριτάκη καί τοῦ φιλοξενουμένου ζεύγους τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Πολυτεχνείου κ. Ἑπαμ. Κριεζή καί τούς Κληρικούς καί λαϊκοῦς συνεργάτας στό κοινό ἑόρτιο Δείπνο (1-2-04).

–Ἐδέχθη τόν ἐκ τῆς Μητροπόλεως Γορτύνης καί Ἀρκαδίας Κρήτης Πρεσβ. Νικ. Ρουκουνάκη μετά τῆς Πρεσβυτέρας του συνοδευομένους ἀπό τόν κ. Ἰω. Ἀνδρουλιδάκη τῆς ἐν Σύνδνεῦ Κρητικῆς Ἀδελφότητος.

–Ἐδέχθη εἰς ἀποχαιρετιστήρια συνάντηση τήν μέχρι τοῦδε ἐπί μακρόν ἐν εὐλαβείᾳ καί ἀφοσιώσει πολλή ὑπηρετήσασα εἰς τά Κεντρικά Γραφεῖα τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, ὑπό τήν ιδιότητα τῆς Μαγεύρου κ. Ὀλγα Fang, ἡ ὁποία καί προεπέμφθη ἀπό ὄλο τό προσωπικό μέ ἰδιαίτερη συγκίνηση καί ἐγνωμοσύνη.

–Συνοδευόμενος ἀπό τόν π. Στ. Σκούτα καί τόν κ. Π. Ἀντωνόπουλο ἐπεσκέφθη διά πρώτην φοράν τόν δημαρχιακό χῶρο εἰς τό Brighton Le Sands ὁ ὁποῖος παρεχωρήθη εἰς τήν Ἱ. Ἀρχιεπισκοπήν διά νά συγκροτηθεῖ ἐκεῖ –ἐν ὄψει μάλιστα καί τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων «Ἀθήνα 2004»– ἡ αἴθουσα Ἀθλητισμοῦ καί Ὀλυμπισμοῦ – Greek Australian Sports Hall of Fame (3-2-04).

–Ἐδέχθη τήν κα Μοσχούλα Λίωση, διά προσωπικό της πρόβλημα. Ἐπίσης ἐδέχθη τόν νεωκόρο τοῦ Ἀγ. Σπυριδῶνος κ. Δημ. Τανίδη διά προσωπικό πρόβλημα ὡσαύτως (4-2-04).

–Συνοδευόμενος ἀπό τόν Θεοφιλέστατον Ἀπολλωνιάδος ἐπεσκέφθη τόν οἰκουροῦντα καί κληνῆρη π. Ἰω. Εὐαγγελινίδη, εὐχηθεῖς τά εἰκότα.

–Ἐδέχθη εἰς ἀποχαιρετιστήριον ἐπίσκεψιν τό ζεῦγος τοῦ ἐκ Θεσσαλονίκης Καθηγητοῦ κ. Ἑπαμ. Κριεζή μετά τῆς ἐνταῦθα ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Νέας Νοτίου Οὐαλίας ἐργαζομένης εἰς ἐρευνητικόν πρόγραμμα θυγατρός των Κατερίνης (5-2-04).

–Ἐδέχθη τόν Πρόεδρο τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος καί Πρόεδρον τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς κ. Παν. Θεοφίλου, ὅστις καί κατέθεσεν ἐπισημῶς ἐκ μέρους τῆς ἐν λόγῳ Ἑνορίας τό ποσό τῶν \$100,000 δολλαρίων ὑπέρ τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς, ὡς ἐτήσιαν πλέον συνεισφοράν εἰς τὰς δαπάνας αὐτῆς, δοθέντος ὅτι οἱ ἀπόφοιτοι ὑπηρετοῦν τήν Ὁμογένειαν ὄχι μόνον ὡς Κληρικοί καί Ἐκπαιδευτικοί, ἀλλά καί εἰς ὅλα τά λοιπὰ ἱδρύματά μας διά τὰς πολλαπλᾶς ἀνάγκας τῶν Ὁμογενῶν. Ὁ Σεβασμιώτατος, ἐκτός ἀπό τό θερμό εὐχαριστήριον γράμμα πρὸς ὁλόκληρον τήν Διοίκησιν τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἀγ. Εὐφημίας καί τό Ἡμερήσιον Κολλέγιον αὐτῆς, συνεχάρη ἰδιαίτερώς τόν κ. Παν. Θεοφίλου διά τὰ ἀγαθὰ πάντοτε αἰσθηματά του ὑπέρ παντός ἔργου κοινωφελούς, εὐχηθεῖς τό παράδειγμα τοῦτο νά μιμηθῶν καί ἄλλαι μεγαλάνυμοι Ἑνορία-Κοινότητες (6-2-04).

–Συνοδευόμενος ἀπό τόν Θεοφιλ. Ἐπίσκοπον Ἀπολ-

λωνιάδος παρεκάθησε εἰς τό ἐτήσιο ἐπίσημο γεῦμα τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου, στό ὅποιο παρεκάθησε ἐπίσης ὁ νέος Γενικός Πρόξενος κ. Ἰωάννης Ραπτάκης μετά τῆς συζύγου του Πολυξένης. Κύριος ὁμιλητής εἶχε κληθεῖ ὁ ἐξ Ἑλλάδος ἀπεσπασμένος Δημοδιδάσκαλος ἐκ Δράμας κ. Γ. Φίγκος, ὁ ὁποῖος καί ἀνέπτυξε μέ πολύ ἐπαγωγό τρόπο καί πειστικώτατα τό θέμα «Ἡ σημασία τῆς προφορικῆς ὁμιλίας στήν ἐκμάθηση τῶν ἑλληνικῶν». Ὁ Σεβασμιώτατος ἐπελόγησε καί ἐπήνεσε δημοσίᾳ τόν λαμπρό αὐτό ἐκπαιδευτικό, ἐν συνεχείᾳ δέ ἐκάλεσε τόν νέο Γενικό Πρόξενον γιά σύντομο χαιρετισμό τῆς ὁμηγύρευς, πράγμα πού ἔκαμε οὗτος εὐχαρίστως ὑπογραμμίσας τούς ἰδιαιτέρους δεσμούς του μέ τήν ἐδῶ Ὁμογένεια λόγῳ τοῦ γάμου του μέ τήν ἐκ Πέρθης θυγατέρα τῆς οἰκογένειας Θ. Φερμάνη. Τό ἀπόγευμα προέστη τῆς εἰθισμένης Δοξολογίας ἐπί τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου Δικαστικοῦ Ἔτους ὁμιλήσας καταλλήλως (βλέπε εἰς ἄλλην σελίδα τήν σχετική ὁμιλία). Εἰς τήν ἐπακολουθήσασα ἐπίσημη δεξίωση ὁμιλήσαν ὅπως πάντοτε ὁ Ἀρχιδικαστής κ. Jim Spigelman καί ὁ Attorney General Bob Debus. Χρῆν τελετάρχου ἐξετέλεσε καί πάλιν ὁ κ. Νικ. Παπαναστασίου, Δρ Νομικῆς, ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου καί τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς.

–Σέ συνάντηση ὁλοκλήρου τοῦ προσωπικοῦ τῶν Κεντρικῶν Γραφείων ὁμιλήσε ἐν συντομίᾳ γιά στοιχειώδεις προϋποθέσεις συναδελφικῆς ἀλληλεγγύης ὥστε νά διατηρεῖται πάντοτε σταθερό τό οικογενειακό κλίμα τῶν συνεργαζομένων ὑπαλλήλων, Κληρικῶν καί λαϊκῶν, ἀνδρῶν καί γυναικῶν (10-2-04).

–Ἐἶχε ἐκτενῆ συνεργασία μέ τόν Ἀρχισυντάκτη τῆς Ἐφημερίδας «Τό Βῆμα τῆς Ἐκκλησίας» κ. Ἰκάρου Κυριάκου (11-2-04).

–Ἐδέχθη τόν ἐκ τῶν στελεχῶν τῆς Λαϊκῆς Τραπεζῆς Κύπρου ἐν Σύνδνεῦ κ. Σωτ. Χατζηκυριάκου συνοδευόντα τόν ἕτερο ἀνώτερο ὑπάλληλο τῆς αὐτῆς Τραπεζῆς κ. Χρυσόστομο Κιττένην ἐπανερχόμενον εἰς Κύπρον καί ἀποχαιρετίσαντα καταλλήλως (12-2-04).

–Κληθεῖς τιμητικῶς καί συνοδευόμενος ἀπό τόν Ἀρχιδιάκονό του Σωφρόνιο, παρηκολούθησε μετά τοῦ Γενικοῦ Προξένου κ. Ἰω. Ραπτάκη καί ἄλλων ἐπισήμων τήν συναυλία τῶν ἐξ Ἑλλάδος Καλλιτεχνῶν Μαρινέλλας-Νταλάρα καί συνεχάρη κατά τήν σχετική δεξίωση στό τέλος τούς λαοφιλεῖς καλλιτέχνες πού ἔφεραν τόση συγκίνηση στά πλήθη τῶν Ὁμογενῶν, πρό πάντων ὅμως συνεχάρη τό ζεῦγος τοῦ ὁμογενοῦς τηλεπαρουσιαστοῦ κ. Ἰω. Μάγκου οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀναλάβει τό βάρος τῶν δαπανῶν ὁλοκλήρου τοῦ συγκροτήματος καί τῆς διοργανώσεως (13-2-04).

–Συνοδευόμενος ἀπό τό ζεῦγος τοῦ Πρωτοπ. π. Ἰωάννη Καπέτα, ἐπεσκέφθη τήν Ἱ. Μονήν Ἀγ. Γεωργίου τοῦ Βουνοῦ, καί ἐπιθεώρησε τό συνεχῶς ἐξελισσόμενο θαυμαστό ἔργο κτιριακῶν ἐγκαταστάσεων μέ τήν παραδοσιακή τοιχοποιΐα καί ἐν γένει τεχνοτροπία τοῦ Ἀγ. Ὄρους ὑπό τήν ἄμεση ἐποπτεία τοῦ ζηλωτοῦ Καθηγουμένου καί ἀποφοίτου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς μας Ἀρχιμ. Κυριακοῦ. Ἐπί τῇ εὐκαιρίᾳ ἐπεσκέφθη τήν οἰκογένειαν τοῦ Νομικοῦ Συμβούλου τῶν ἐν Σύνδνεῦ ἱδρυμάτων τῆς Βασιλειάδος κ. Trevor Cork καί εὐχαρίστησε ὅπαξ ἔτι διά τὰς προσφερομένης πολυτίμους πρὸς τήν Ἐκκλησίαν υπηρεσίας του (14-2-04).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἀγ. Πάντων Belmore (15-2-04).

–Ἐδέχθη τόν ἐκ τῆς Ἀδελφότητος Δανιηλαίων Ἱερο-

μόναχον Γρηγόριον καί ἐν συνεχείᾳ τόν ἐκ Μελβούρνης Μουσικόν καί συνθέτην τοῦ Ὁρατορίου «Ἀποκάλυψις» κ. Τάσσο Ἰωαννίδη, ὁ ὁποῖος προσέφερε βιντεοκασσέτα τῆς γενομένης εἰς τό πλαίσιο τῆς Πολιτιστικῆς Ὀλυμπιάδος παρουσίαση τοῦ ἐν λόγῳ Ὁρατορίου εἰς τό θέατρο Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ Ἀθηνῶν, μέ τήν ἐλπίδα νά ἀξιοποιηθεῖ τοῦτο ἢ ἱ. Ἀρχιεπισκοπή καί ἐν Αὐστραλία, μέ τά ὁποιαδήποτε ἔσοδα ὑπέρ τοῦ φιλανθρωπικοῦ ὀργανισμοῦ τῆς ProviCare.

–Συνοδευόμενος ἀπό τόν Αἰδεσιμολ. π. Κων. Βαρυπάτη, ἐπεσκέφθη τήν Μαρία Ξένου ἡ ὁποία πρό μηνός εἶχεν ἀπωλέσει εἰς αὐτοκινητικό ἀτύχημα τήν δεκαεξάχρονη θυγατέρα τῆς Πετρούλα καί ἐτέλεσε τρισάγιον εἰς τήν οἰκίαν (16-2-04).

–Ἐδέχθη σέ ἀποχαιρετιστήριο ἐπίσκεψη τόν ἐκ τῶν Βοηθῶν Ἐπισκόπων τοῦ Μητροπολίτη Γερμανίας κ. Αἰγυστίνου, Θεοφιλέστατον Παμφίλου κ. Χρυσόστομον μετά τοῦ αὐταδέλφου αὐτοῦ Γεωργίου (17-2-04).

Ἐδέχθη τόν Ἁγιορείτη Ἀρχιμ. Δαμασκηνό καί εἶχε μετ' αὐτοῦ ἐκτενή ἐποικοδομητική συνεργασία. Ἐπίσης ἐδέχθη τόν Ἱερατικῶς Προϊστάμενο Ἁγ. Νικολάου Marrickville Πρωτοπ. π. Γεωργίου Βασιλειάδη ἐκ τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς.

Προήδρευσε συνάξεως Ἱεροῦ Κλήρου Ἀ' Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφέρειας. Ἐν συνεχείᾳ δέ ἐδέχθη τόν Γενικό Πρόξενο κ. Ἰω. Ραπτάκη εἰς ὑπηρεσιακή συνεργασία (20-2-04).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς ἱ. Ναόν Ταξιαρχῶν North Sydney.

–Ἐχοροστάτησε κατὰ τόν κατανυκτικό Ἑσπερινό εἰς τόν ἱ. Καθεδρικό Ναό καί ἐκήρυξε καταλλήλως ἀνταλλάξας μετά τοῦ Θεοφ. Ἀπολλωνιάδος, τῶν λοιπῶν Κληρικῶν καί ὄλου τοῦ ἐκκλησιάσματος τόν ἐν Κυρίῳ ἀσπασμόν τῆς συγγνώμης ἐπί τῇ ἐνάρξει τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς (22-2-04).

–Ἀρχισε τά τακτικά μαθήματά του (Συστηματικοῦ κλάδου) διά τό νέο ἀκαδημαϊκό ἔτος.

–Ἐδέχθη τόν Νίκο Εὐαγγέλου καί τήν σύζυγό του Εἰρήνη, ἐκ τῆς Ἑνορίας Ἁγ. Αἰκατερίνης Mascot. Ἐπίσης ἐδέχθη καί συνεζήτησε ἐκτενῶς μετά τοῦ ἐκ τῶν ἐφειτεῖνῶν ἀποφοίτων τῆς Σχολῆς μας Κοσμᾶ Ζήση, σχετικῶς πρός τās περαιτέρω σπουδᾶς καί τήν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διακονία του (24-2-04).

–Προήδρευσε τῆς πρώτης κατὰ τό νέο ἀκαδημαϊκό ἔτος συνεδριάσεως τοῦ Διδακτικοῦ Σώματος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καί καλωσώρισε τόν διά πρώτην φοράν μέλλοντα νά διδάξει μαθήματα Ποιμαντικῆς, Αἰδεσιμολογ. π. Κων. Βαρυπάτη, ἀφοῦ ἐξέθεσε τοὺς λόγους διά τοὺς ὁποίους ὁ Rev Dr Gabriel Popescu δέν δύναται νά συνεχίσει τήν μέχρι τοῦδε ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ μας προσφοράν του (26-2-04).

–Ἐτέλεσε τήν Ἀκολουθία τῶν Ἀ' Χαιρετισμῶν εἰς τόν ἱ. Ναόν Ἁγ. Σπυρίδωνος Kingsfor, καί ἐκήρυξε καταλλήλως (27-2-04).

–Ἐδέχθη τόν ἐξ Ἱεροσολύμων Ἀρχιεπίσκοπο Γεράσων κ. Θεοφάνη συνοδευόμενον ἀπό τόν ἐν Σύνδνεῦ ἀνεψιόν αὐτοῦ Διάκονον Παν. Πρωτοψάλτη (28-2-04).

–Συνελειτούργησε μετά τοῦ ρηθέντος Ἀρχιεπισκόπου Γεράσων ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγ. Εὐφημίας Bankstown καί ἐχειροτόνησεν εἰς Πρεσβύτερον τόν Διάκονον π. Παν. Πρωτοψάλτη, ἀπευθύνας, τῶσον αὐτός ὅσον καί ὁ συνιερουργῶν ἐκ μητρὸς θεῖος τοῦ νέου Πρεσβυτέρου, καταλλήλους λόγους τῇ περιστάσει. Ἐπηκολούθησε ἑόρτιος, ἐκ μέρους τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος, τράπεζα στήν ὁποία παρεκάθησαν μεταξύ ἄλλων καί οἱ συγγενεῖς τοῦ χειροτονηθέντος νέου Πρεσβυτέρου, καθὼς καί οἱ ἐκ τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς παλαιοὶ καί νεώτεροι συνάδελφοί του. Τό

ἀπόγευμα, πλαισιούμενος ἀπό τόν φιλοξενούμενο Ἀρχιεπίσκοπο Γεράσων κ. Θεοφάνη καί τόν Θεοφιλ. Ἀπολλωνιάδος, καθὼς καί ἀπό Κληρικούς τῶν ἐν Σύνδνεῦ Ὁρθόδοξων Κανονικῶν Ἐκκλησιῶν, προσέστη τοῦ πανηγυρικοῦ Ἑσπερινοῦ καί ἐπηκολούθησε ἡ λιτάνευσις τῶν ἱερῶν εἰκόνων ἐπί τῇ μνήμῃ τῆς ἀναστηλώσεως αὐτῶν καί τήν Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας.

Μετά ἀπό τήν ὁμιλία τοῦ Σεβασμιωτάτου, ἐν τῷ Ναῷ ὠμίλησε καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γεράσων, κατὰ δέ τήν ἐπακολούθησασα εἰθισμένην κοινήν τράπεζα, μετέφερε χαιρετισμόν τοῦ νεοεγκατασταθέντος Ἐπισκόπου Milutin τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἐκ τῶν ἐκπροσώπων αὐτῆς εἰς τήν ἐν λόγῳ κοινήν Ἀκολουθίαν τῆς SCCOCA π. Rade (29-3-04).

Κίνησις τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

Κατὰ τὸν μῆνα Φεβρουάριον ὁ Θεοφιλέστατος:

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν ἱ. Ναόν Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου Kogarah. Εἰς τό τέλος τῆς Θ. Λειτουργίας παρουσίασε εἰς τὴν ἐκκλησίασμα τόν νέον Ἱερατικῶς Προϊστάμενον Πρωτοπρ. π. Ἄγγελον Δραπανιώτην καί εὐχαρίστησε ἐκ μέρους τῆς ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας τόν Πρωτοπρ. π. Ἰωάννην Καπέτα, ὁ ὁποῖος, ἐπί σχεδόν δύο ἔτη ἀφιλοκερδῶς, διηκόνησε εἰς τήν Ἑνορία-Κοινότητα ταύτην (1-2-04).

–Ἐίχε συνεργασία μέ μέλη τοῦ Συμβουλίου τῆς Κεντρικῆς Νεολαίας NNO (2-2-04).

–Προήδρευσε συνεδριάσεως τῶν ἐντεταλμένων Ἱερέων διά τὰ Πανεπιστήμια.

–Ἐδέχθη τόν Ἱερατικῶς Προϊστάμενον τῆς Ἑνορίας Ἁγ. Ἰωάννου Cairns π. Κωνσταντίνου Τσάκαλο μετά τῆς Πρεσβυ-τέρας του.

–Παρεκάθησε εἰς Δεῖπνον, τό ὁποῖον παρέθεσεν ὁ Διευθυντής τοῦ Πολυεθνικοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ SBS κ. Quang Luu. Εἰς τό ἐν λόγῳ Δεῖπνον παρεκάθησαν ἐπίσης διευθυντικά στελέχη τοῦ SBS, ὁ Πρωτοπρ. π. Ἰωάννης Καπέτας καί ὁ κ. Ἀγαπητὸς Πασσαρῆς, Πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου Ἐθνικοτήτων NNO (4-2-04).

–Ἐπεσκέφθη εἰς τήν οἰκίαν του τόν ἀσθενοῦντα π. Ἰωάννη Εὐαγγελινίδη (5-2-04).

–Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς NNO (6-2-04).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν ἱ. Ναόν Ἁγ. Αἰκατερίνης Mascot (8-2-04).

–Ἐπεσκέφθη τόν ἱ. Ναόν Ἁγ. Εὐφημίας Bankstown καί ἐπιθεώρησε τήν πρόοδον τῶν ἐργασιῶν τῆς ἀνακαινίσεως τοῦ ἱ. Ναοῦ.

–Προήδρευσε συνεδριάσεως τῶν ἐντεταλμένων διδασκάλων διά τό μάθημα τῶν Ὁρησκευτικῶν εἰς τὰ Δημόσια Σχολεῖα (9-2-04).

–Συνοδεύων τόν Σεβασμιωτάτον παρεκάθησεν εἰς τό ἐτήσιον γεῦμα τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου, πρός ἐνίσχυσιν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς (10-2-04).

–Παρέστη εἰς τήν Σύναξιν τῶν Ἱερέων τῆς Μελβούρνης καί ὠμίλησε διά θέματα λειτουργικῆς καί τελετουργικῆς (12-2-04).

–Ἐδέχθη τόν Ἱερατικῶς Προϊστάμενον τοῦ ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Γεωργίου Thornbury καί μέλη τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος (13-2-04).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν ἱ. Ναόν Ἁγ. Χαράλαμπος Templestowe καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν

Β' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ
Κίνησης του Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου
Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ

εἰς γεῦμα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐκ τῶν Συμβούλων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς κ. Ἀνδρέα Γεωργίου.

Εἰς τὸ ἐν λόγῳ γεῦμα παρεκάθησαν ὁ Κοινοπολιτειακὸς Ὑπουργὸς Ἐργασιακῶν Σχέσεων κ. Keven Andrews, ὁ Βουλευτὴς Βικτωρίας κ. Κότσιρας καὶ ὁ ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου καὶ Πρόεδρος τῶν Ἐνοριῶν-Κοινοτήτων Βικτωρίας κ. Κ. Κόντης μετὰ τῶν συζύγων των.

Τὸ ἑσπέρας, μετὰ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἁγίου Δέρβης, παρέστη εἰς οἰκογενειακὴν συγκέντρωσιν τῆς οἰκογενείας τοῦ π. Σπυριδῶνος Βανδώρου, ὅπου ὁ υἱὸς του κ. Παναγ. Βανδώρος καὶ ἡ Δεσποινὶς Βασιλικὴ Κιντάκα ἔδωσαν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν Γάμου. Ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησαν εἰς Δείπνον τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου Μελβούρνης (15-2-04).

Ἐδέχθη τὸν Αἶδεσ. π. Ἰωάν. Δάγκαρην καὶ κυρίας τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῆς Ἐνορίας-Κοινοτήτος Ἁγ. Γεωργίου Thornbury.

Παρεκάθησεν εἰς τὴν συνεδρίαν τοῦ Τοπικοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου Βικτωρίας (16-2-04).

Ἐπεδέχθη εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοὺς πρωτοετείς Φοιτητὰς καὶ ὠμίλησε εἰς αὐτοὺς περὶ τῶν προγραμμάτων τῆς Σχολῆς (18-2-04).

Παρέστη εἰς τὴν ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀκολουθίαν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων καὶ ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς τὸ κοινὸ γεῦμα (19-2-04)

Προήδρευσε τοῦ Πρωτοβαθμίου Πνευματικοῦ Δικαστηρίου NNO.

Παρέστη εἰς τὴν Σύναξιν τῶν Ἱερέων τῆς NNO (20-2-04).

Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Γερασίμου Leichhardt.

Παρέστη, συμπροσευχόμενος ἀπὸ τοῦ Ἱ. Βήματος, εἰς τὸν Κατανυκτικὸν Ἑσπερινὸν εἰς τὸν Ἱ. Καθεδρικὸν Ναὸν (22-2-04).

Ἐχοροστάτησε κατὰ τὰς Ἱ. Ἀκολουθίας τῆς Καθαρᾶς Δευτέρας εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Γεωργίου, τῆς ὁμωνύμου Ἱ. Μονῆς ἐν Springwood καὶ ὠμίλησε καταλλήλως εἰς τὸ πλῆθος τῶν προσκυνητῶν (23-2-04).

Παρέστη εἰς τὴν συνεδρίασιν τοῦ Ἰδρύματος τῶν Γηροκομείων τῆς Βασιλειᾶδος καὶ ἐν συνεχείᾳ προήδρευσε ἀλληλοδιαδόχως συνεδριάσεων τοῦ Συμβουλίου τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου καὶ τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς (24-2-04).

Ἐδέχθη τὸν Ἱερατικῶς Προϊστάμενον καὶ τὸν Πρόεδρον τῆς Ἐνορίας Ἁγ. Νικολάου Marrickville Πρωτοπρ. π. Γεώργιον Βασιλειᾶδην καὶ κ. Δημ. Μαρκάκην.

Παρεκάθησεν εἰς τὴν Συνεδρίασιν τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς (26-2-04).

Συνοδεύων τὸν Σεβασμιώτατον παρεκάθησεν εἰς γεῦμα, τὸ ὁποῖον παρέθεσεν πρὸς τιμὴν τοῦ ἐπισκέπτου ἐξ Ἱεροσολύμων Ἀρχιεπισκόπου Γεράσων κ. Θεοφάνη.

Ὄμιλησε καταλλήλως εἰς εἰδικὴν συγκέντρωσιν τῶν Κατηχητῶν τῆς NNO ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῆς νέας κατηχητικῆς περιόδου καὶ διεβίβασε πρὸς αὐτοὺς τὰς εὐχὰς τοῦ Σεβασμιωτάτου (28-2-04).

Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Παρασκευῆς Blacktown καὶ ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἱερατικῶς Προϊσταμένου π. Ἀντωνίου Παπαδοκοκολάκη.

Τὸ ἑσπέρας, συνοδεύων τὸν Σεβασμιώτατον, ἔλαβε μέρος εἰς τὸν κοινὸν πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων δικαιοδοσιῶν, τὸν ὁποῖον ὀργανώνει κατ' ἔτος, τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Νικολάου Marrickville, τὸ Μόνιμο Συμβούλιο Κανονικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν Αὐστραλίας SCCOCA (29-2-04).

Κατὰ τὸν μῆνα Φεβρουάριον, ὁ Θεοφιλέστατος:

Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερόν Ναὸν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν Clayton. Μετὰ τὸ πέρασ τῆς Θείας Λειτουργίας παρεκάθησεν εἰς γεῦμα τῆς Φιλοπτώχου εἰς τὴν αἴθουσαν παραπλεύρως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

Παρέστη συμπροσευχόμενος ἐν τῷ Ἱερῷ Βήματι, κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἑσπερινοῦ, εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερόν Ναὸν τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου Coburg, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐχοροστάτησεν ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος κ.κ. Στυλιανός. Μετὰ τὸ πέρασ τοῦ Ἑσπερινοῦ μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου, τοῦ ἐντιμ. Γενικοῦ Προξένου καὶ ἄλλων ἐπισήμων παρεκάθησεν εἰς δείπνον τῆς Φιλοπτώχου εἰς τὴν αἴθουσαν παραπλεύρως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ (1-2-04).

Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερόν Ναὸν τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου Coburg. Μετὰ τὸ πέρασ τῆς Θείας Λειτουργίας παρεκάθησεν εἰς γεῦμα τῆς Φιλοπτώχου εἰς τὴν αἴθουσαν παραπλεύρως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

Προέπεμψεν εἰς τὸ ἀεροδρόμιον τῆς Μελβούρνης τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ Ἀρχidiaκόνου Σωφρονίου ἐπιστρέφοντα εἰς Σύδνεϋ (2-2-04).

Προέστη εἰς τὴν πρώτην συνεδρίασιν τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου διὰ τὸ ἔτος 2004 (3-2-04).

Ἐδέχθη τὸν κ. Γεώργιον Ἀμπελᾶν, Πρόεδρον καὶ τὸν κ. Νικόλαον Κωνσταντάραν, Ταμίαν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Συλλόγου τῶν Χαλκιδικέων «Ἀριστοτέλης ὁ Σταγειρήτης», οἱ ὁποῖοι τοῦ ἐπέδωσαν ἐπιταγὴν ἐκ \$1,000 ἐκ μέρους τοῦ Συλλόγου διὰ τὴν Βασιλειάδα. Τοὺς εὐχαρίστησε ἐκ μέρους τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου μας καὶ τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Ἰδρύματος καὶ εὐχήθη τὸ παράδειγμα των νὰ μιμηθῶν καὶ ἄλλοι Σύλλογοι καὶ Ὄργανισμοὶ τῆς Ὁμογενείας (5-2-04).

Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερόν Ναὸν τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου Coburg καὶ ἐν συνεχείᾳ μετὰ τῶν ἐπισήμων παρέστη εἰς τὸ Festival, τὸ ὁποῖον ὀργανώνει ἐτησίως ἡ Νεολαία τοῦ Ναοῦ διὰ τὴν πανήγυριν εἰς τὸ Bridges Reserve (8-2-04).

Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξεν κατὰ τὸν πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν εἰς τὸν Ἱερόν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους Templestowe (9-2-04).

Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερόν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους Templestowe. Μετὰ τὸ πέρασ τῆς Θείας Λειτουργίας εἰς τὸ Ἐνοριακὸν Κέντρον ἢ Φιλόπτωχος παρέθεσε γεῦμα πρὸς τιμὴν του (10-2-04).

Βοηθούμενος ὑπὸ τῶν αἰδ. πατέρων Σπυριδῶνος Βανδώρου, Χρήστου Δημολιάνη, Σπυριδῶνος Μπόνια καὶ Διονυσίου Ράλλη ἐτέλεσε τὸν Ἀγιασμόν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους τοῦ Κολλεγίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Preston καὶ διεβίβασε πρὸς τοὺς διδασκάλους καὶ τοὺς μαθητὰς τὰς εὐχὰς τοῦ Σεβασμιωτάτου (11-2-04).

Εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἱεράς Μονῆς τοῦ ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙ Northcote παρέστη μετὰ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ εἰς ἱερατικὴν σύναξιν καὶ σεμινάριον διὰ τοὺς ἱερείς. Τὴν μεσημβρίαν ἡ Φιλόπτωχος τῆς ἐν λόγῳ Ἱεράς Μονῆς παρέθεσε γεῦμα εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν οἱ δύο Ἐπίσκοποι καὶ ἅπας ὁ ἱερός Κλήρος.

Ἐν συνεχείᾳ μετέβη εἰς τὸ Κολλέγιον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Preston, ὅπου παρέστη εἰς συνεδρίασιν τῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τὰς διαφόρους ἐκδηλώσεις αὐτοῦ. Μετὰ τὴν λήξιν τῆς συνεδριάσεως αὐτῆς παρέστη εἰς τὴν

συνεδρίασιν τοῦ Board τοῦ Κολλεγίου (12-2-04).

–Βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Διακόνου Μανασσῆ ἐτέλεσε τὸν Ἅγιασμόν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων τοῦ Σαββατιάτικου Σχολείου τοῦ Κολλεγίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Preston (14-2-04).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Thomastown. Μετὰ τὸ πέρασ τῆς Θείας Λειτουργίας παρεκάθην εἰς γεῦμα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ αἰδ. π. Νικολάου Λιλιμπάκη.

–Εἰς τὸ χῶλλ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Fawcner μετὰ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος εὐλόγησε τοὺς ἄρραβῶνας τοῦ Παναγιώτου Βανδώρου, υἱοῦ τοῦ αἰδ. π. Σπυριδῶνος Βανδώρου μετὰ τῆς Βασιλικῆς Κιντάκη καὶ διεβίβασε τὰς εὐχὰς καὶ καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου.

–Ἐν συνεχείᾳ μετὰ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἀπολλωνιάδος μετέβησαν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης Malvern καὶ παρέστησαν εἰς τὸ ἐτήσιον δεῖπνον τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς Ἁγίας Φιλοθέης προστάτιδος αὐτῆς (15-2-04).

–Ἐδέχθη τὸν κ. Σεραφεῖμ Βασιλόπουλον, πρωτοετην φοιτητὴν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου εἰς Σύνδνεῦ.

–Ἐν συνεχείᾳ ἐδέχθη τὸν αἰδεσιμολ. π. Ἀντώνιον Βανικιώτην καὶ τὴν πρεσβυτέραν καὶ τοὺς ἐνημέρωσε σχετικὰ μὲ τὸν διορισμὸν τῶν εἰς τὴν Ἑνορίαν τῶν Ἁγίων νεοφανέντων μαρτύρων Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης Bentleigh.

–Ἐδέχθη τοὺς ἀδελφούς Εὐάγγελον καὶ Περικλῆν Κωστόπουλον διὰ οἰκογενειακῶν τῶν θέμα καὶ ἐν συνεχείᾳ προέστη συνεδριάσεως τοῦ Τοπικοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου παρόντος καὶ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος (16-2-04).

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου South Melbourne κατὰ τὸν πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς Ἁγίας Φιλοθέης, προστάτιδος τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου καὶ εὐλόγησεν Ἀρτοκλασίαν (18-2-04).

–Ἐδέχθη τὸν κ. Κωνσταντῖνον Γαβρᾶν, φοιτητὴν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου, ἐπιστρέφοντα εἰς Σύνδνεῦ διὰ τὴν ἐναρξιν τῶν μαθημάτων καὶ τοῦ εὐχῆθη τὰ δέοντα.

–Ἐν συνεχείᾳ ἐδέχθη τὸν κ. Σταῦρον Κιανιέ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἑμμανουήλ ἐκ Λέρου.

–Ἐδέχθη τὸν Ἁγιορείτην Ἱερομόναχον π. Δαμασκηνόν, ὁ ὁποῖος ἀφήχθη εἰς Μελβούρνην διὰ ἐξομολογήσει.

–Παρέστη εἰς συνεδρίασιν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου μετὰ τῶν ἱερέων τῆς Ἑνορίας τῶν νεοφανέντων μαρτύρων Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης Bentleigh καὶ ἐνημέρωσε αὐτοὺς διὰ τὸν διορισμὸν τοῦ αἰδεσιμολ. π. Ἀντωνίου Βανικιώτη ὡς ἱερατικῶς Προϊστα-μένου τοῦ ἐν λόγῳ Ἱεροῦ Ναοῦ (20-2-04).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου North Balwyn.

–Κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ πρώτου Κατανυκτικοῦ Ἑσπερινοῦ ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου South Melbourne, παρουσία πλήθους πιστῶν καὶ τῇ συμμετοχῇ ὅλων τῶν κληρικῶν τῆς Μελβούρνης (22-2-04).

–Ἐπεσκέφθη τὴν Ἱεράν Μονὴν Παναγίας Γοργοῦπηκού Geelong καὶ ἐτέλεσε τὸ Μέγα Ἀπόδειπνον (23-2-04).

–Ἐδέχθη τὸν κ. Εὐάγγελον Χαρλάφτην, ἐπισκέπτῃν ἐξ Ἑλλάδος.

–Μετέβη εἰς τὴν Βασιλειάδα, ἐπεσκέφθη τὴν ἀνεγειρο-

μένην νέα πτέρυγα αὐτῆς καὶ παρηκολούθησε τὴν πρόοδο τῶν ἐργασιῶν (24-2-04).

–Μετέβη εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Παναγίας Γοργοῦπηκού Geelong (25-2-04).

–Ἐδέχθη τοὺς κ. κ. Παναγιώτην καὶ Ἀθὴν Μπαλτατζῆ ἀπεσπασμένων ἐκπαιδευτικῶν ἐκ Γενετείρας διὰ ὑπηρεσιακὸν θέμα αὐτῶν.

–Ἐν συνεχείᾳ ἐδέχθη τὸν κ. Πάτροκλον Γεωργίου παρόντος καὶ τοῦ κ. Κωνσταντῖνου Κόντη διὰ τὸ θέμα τῶν προγραμμάτων εἰς τὸ τηλεοπτικὸν σταθμὸν Channel 31.

–Μετέβη εἰς τὸν ἀνεγειρόμενον νέον Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου Yarraville καὶ παρηκολούθησε τὴν πρόοδον τῶν ἐργασιῶν (26-2-04).

–Κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τῆς Α΄ Στάσεως τῶν Χαιρετισμῶν ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου North Altona καὶ ἀκολούθησε δεῖπνον εἰς τὴν αἴθουσαν ὀπισθεν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ (27-2-04).

–Τὴν Α΄ Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν, Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίας Αἰκατερίνης Malvern, προέστη τῆς Λιτανεύσεως τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων πέριξ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καὶ ἀνέγνωσε τὰς καθορισμένας περικοπὰς τοῦ Συνοδικοῦ τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Κατὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν καὶ τὴν Λιτάνευσιν παρέστη καὶ ὁ Γενικός Πρόεδρος κ. Ἐ. Κουβαριτάκης. Ἀκολούθησε γεῦμα ὑπὸ τῆς Φιλοπτώχου εἰς τὴν αἴθουσαν παραπλεύρως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Β΄ Κατανυκτικοῦ Ἑσπερινοῦ εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν τοῦ ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙ Northcote καὶ ἀκολούθησε δεῖπνον εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἱεράς Μονῆς (29-2-04).

Γ΄ & Ε΄ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ **Κίνησις τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου** **Δορυλαίου κ. Νικάνδρου**

Κατὰ τὸν μῆνα Φεβρουάριον ὁ Θεοφιλέστατος:

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Ἀνδρέου Noarlunga (1-2-04).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν, κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ὑπαπαντῆς, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Σπυριδῶνος Unley. Ἐν συνεχείᾳ, εἰς τὸ νεοῖδρυθὲν ὑπὸ τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος ἡμερήσιον διγλωσσὸν Δημοτικὸν Σχολεῖον «ΑΓΙΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ», ἐτέλεσε τὸν Ἅγιασμόν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων.

–Ἐδέχθη εἰς συνεργασίαν τὸν Πρόεδρον καὶ Μέλη τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγ. Κωνσταντῖνου καὶ Ἑλένης Renmark.

–Προήδρευσε κοινῆς συνεδριάσεως τοῦ Ἑνοριακοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῆς Ἑνορίας Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg (2-2-04).

–Ἐτέλεσεν, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Σπυριδῶνος Unley, Ἅγιασμόν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν διὰ τὸ ἔτος 2004 τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῆς ὁμώνυμου Ἑνορίας-Κοινότητος.

–Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος (3-2-04).

–Ἐδέχθη τὸν Ἱεροψάλτην ἐκ Σύνδνεῦ κ. Γεώργιον Λαζαρήν μετὰ τῆς συζύγου του.

Μετέβη, μετὰ τῶν μελῶν τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου κ. Βασ. Ταλιαντζῆ καὶ κ. Εὐσταθίου Παλάσση, εἰς τὴν Ἑνορίαν-Κοινότητα Ἁγίου Σπυριδῶνος Unley, διὰ τὴν ἐξέτασιν θεμάτων σχετικῶν πρὸς τὴν λειτουργίαν τῆς.

–Συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Αἰδ. π. Κωνσταντῖνου Σκουμπουρδῆ, παρέστη εἰς ἐκδήλωσιν τῆς «Ἐπιτροπῆς Ν.

Αυστραλίας για τον καρκίνο».

–Παρηκολούθησε την συνεδρίαση της Διακοινοτικής Έπιτροπής (4-2-04).

–Παρευρέθη εις δεξίωσιν, παρατεθείσαν εις τό Δημαρχεῖον Unley ὑπὸ τοῦ Δημάρχου Ἐντιμ. κ. Michael Keenan, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ ἐτησίου «ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΑΝΗΓΥΡΙΟΥ» τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγίου Σπυριδῶνος Unley, τὴν ἐπίσημον ἑναρξιν τοῦ ὁποῦ ἐκήρυξεν ἐν συνεχείᾳ, εἰς τὸν ὑπαίθριον ἔμπροσθεν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ χῶρον διοργανώσεώς του, παρουσία τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης τῆς Ν. Αὐστραλίας Ἐντιμ. κ. Michael Atkinson, ἐκπροσωποῦντος τὸν Πρωθυπουργὸν τῆς Πολιτείας, τοῦ Δημάρχου, τοῦ Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς Πολυπολιτιστικῶν Ὑποθέσεων τῆς Κυβερνήσεως Νοτίου Αὐστραλίας Ἐντιμ. κ. Ἰωάννου Κιοσόγλου, Ἄρχοντος Ἐκδίκου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, καὶ πλήθους κόσμου, μεταφέρων τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (7-2-04).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης Athelstone. Μετὰ τὸ πέρασ τῆς Θείας Λειτουργίας, ἐτέλεσε, παρόντων τῶν μαθητῶν καὶ τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων τῆς Ἑνορίας, τὸν Ἁγιασμόν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους (8-2-04).

–Συνεργάσθηκε μὲ Ἐπιτροπὴν ἐξ Ἱερέων καὶ Λαϊκῶν διὰ θέματα σχετικὰ μὲ τὸν ἑορτασμόν τῆς 25ης Μαρτίου.

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐλειτούργησε κατὰ τὴν Ἀγρυπνίαν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Δημητρίου Salisbury, μετὰ τὸ πέρασ τῆς ὁποίας εὐλόγησε τράπεζαν παρατεθείσαν ὑπὸ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῆς Ἑνορίας (9-2-04).

–Ἐδέχθη τοὺς ἐκ Πέρθης ἀδελφοὺς Ἰωάννην καὶ Εὐάγγελον Σταματίου, υἱοὺς τοῦ Ὁσ. Διακόνου π. Ἐμμανουήλ, συνοδευομένους ὑπὸ τοῦ στελέχους τῆς Κεντρικῆς Νεολαίας Τρίτης Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφερείας κ. Ματθαίου Ρολογᾶ.

–Προήδρευσε συνεδρίασεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Κέντρου Προνοίας καὶ ἐτέλεσεν Ἁγιασμόν διὰ τὰ μέλη τῆς Διοικήσεως καὶ τὸ προσωπικὸ τοῦ Κέντρου (10-2-04).

–Ἐτέλεσε τὸν Ἁγιασμόν εἰς τὸ Ἑλληνορθόδοξον Κολλέγιον «ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ» τῆς ὁμωνύμου Ἑνορίας-Κοινότητος Thebarton, ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων διὰ τὸ ἔτος 2004 (12-2-04).

Συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Αἰδ. π. Κωνσταντίνου Σκουμπουρδῆ, μετέβη εἰς τὴν πόλιν Whyalla, ὅπου ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης (15-2-04).

–Προήδρευσε συνεδρίασεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς (16-2-04).

–Ἐδέχθη ἀλληλοδιαδόχως τοὺς Αἰδ. π. Νικόλαον Μποζίκην ἐκ Σύδνεϋ καὶ κ. Στέφανον Νικολαΐδην, Πρόεδρον τοῦ Συλλόγου Κωνσταντινουπολιτῶν Νοτίου Αὐστραλίας.

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg, κατὰ τὸν Ἑσπερινόν, ὁ ὁποῖος ἐτελέσθη ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς Ὁσίας Φιλοθέης τῆς Ἀθηναίας, προστάτιδος τοῦ Ἑλληνικοῦ Κέντρου Προνοίας τῆς Τρίτης Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφερείας, παρουσία τοῦ Προέδρου καὶ τῶν Μελῶν τῆς Διοικήσεως Ἐπιτροπῆς τοῦ Κέντρου (18-2-04).

–Παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον, παρατεθέν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἄρχοντος Χαρτουλαρίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Ἐντιμ. κ. Βασ. Ταλιαντζῆ (19-2-04).

–Ἐτέλεσε τὸν Ἁγιασμόν τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Νεκταρίου Croydon Park, ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους (20-2-04).

–Ἐτέλεσε τὸ Μυστήριον τοῦ Ἁγίου Εὐχελαίου εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Νικολάου Νταφύλλη (21-2-04).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Ἁγίου Νεκταρίου Croydon Park καὶ, ἐν συνεχείᾳ, εὐλόγησε τράπεζαν, παρατεθείσαν, εἰς τὴν παραπλευρῶς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ αἴθουσαν τῆς Βασιλειάδος, ὑπὸ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ τῆς Διοικήσεως Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Κέντρου Προνοίας τῆς Τρίτης Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφερείας, εἰς ἑορτασμόν τῆς μνήμης τῆς Ὁσίας Φιλοθέης τῆς Ἀθηναίας, προστάτιδος τοῦ Κέντρου.

–Εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης Athelstone, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Ἱερατικῶς Προϊσταμένου Αἰδ. π. Νικολάου Παύλου, ἐτέλεσε τὴν Βάπτισιν τῆς νεοφωτίστου εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν Εὐδοξίας Daly.

–Ἐχοροστάτησε, συμπαραστατούμενος ἀπὸ ὄλον τὸν Ἱερὸν Κλήρον τῆς πόλεως, καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν Κατανυκτικὸν Ἑσπερινόν τῆς Συγγνώμης, εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Ἁγίου Νεκταρίου Croydon Park (22-2-04).

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Μεγάλου Ἀποδείπνου εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg (23-2-04).

–Προήδρευσε συνεδρίασεως τῆς Βασιλειάδος Νοτίου Αὐστραλίας (24-2-04).

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε, κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν τῶν Προηγιασμένων Δώρων, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg (25-2-04).

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Μεγάλου Ἀποδείπνου εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Ἀντωνίου Prospect.

–Παρηκολούθησε τὴν συνεδρίασιν τῆς Κεντρικῆς Νεολαίας (26-2-04).

–Ἐδέχθη τὸν κ. Ἰωάννην Μητροσίδη, Πρόεδρον τῆς Ἀδελφότητος Δυτικῆς Μακεδονίας «Παῦλος Μελάς».

–Ἐτέλεσε τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἁγιασμοῦ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Κοσμᾶ Δαμιανίδου, καθηγητοῦ Θεολόγου εἰς τὸ Ἑλληνορθόδοξον Κολλέγιον «ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ» τῆς ὁμωνύμου Ἑνορίας-Κοινότητος Thebarton.

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε, κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Χαιρετισμῶν, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton (27-2-04).

–Ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους, ἐτέλεσε τὸν Ἁγιασμόν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Δημοτικὸν Σχολεῖον τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ Port Adelaide (28-2-04).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Προφήτου Ἡλιοῦ Norwood. Ἐν συνεχείᾳ, ἐγκαινίασε τὴν ἐκθεσιν χριστιανικοῦ βιβλίου καὶ Ἱερῶν Εἰκόνων εἰς τὴν παραπλευρῶς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ αἴθουσαν τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος.

–Παρηκολούθησε διάλεξιν τοῦ Προέδρου τοῦ Συλλόγου Κωνσταντινουπολιτῶν Νοτίου Αὐστραλίας κ. Στεφάνου Νικολαΐδου, δοθεῖσαν εἰς τὸ Δημαρχεῖον West Torrens, μὲ θέμα «Ἀπάνθισμα ἀπὸ τὸ Βυζάντιο, τὴν Κωνσταντινούπολη καὶ τὸν Ἑλληνισμό» (29-2-04)

« ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »

242 Cleveland Street, Redfern, 2016

Ἐπίσημο ὄργανο τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας

Ἐκδίδεται ἀπὸ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ

Ὑπ. ἐκδόσεως: Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

Σελιδοποίηση: Οἰκονόμος. π. Ἄγγελος Ἀλιφιερᾶκης

www.voiceoforthodoxy.com/

Ἐκτύπωση: Halkeas Printing Pty Ltd Tel.: 9698 8511